

Chương 682: Kết Hôn (3) - Hôn Lễ

(Số từ: 5646)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:49 AM 18/01/2024

Thời gian đã trôi qua.

Theo kế hoạch của Charlotte, đám cưới sẽ diễn ra đơn giản.

Nhưng đó là một buổi lễ chứa đựng nhiều ý nghĩa sâu sắc.

Nó không chỉ biểu thị sự tuyên bố của một Tân Đế Quốc mà còn là sự thừa nhận chính thức về sự khuất phục của loài người dưới chân Ma vương.

Hoàng tộc Gardias cuối cùng đã hoàn toàn cúi đầu trước Ma vương.

Hoàng đế đã bỏ trốn.

Người kế vị cuối cùng của Hoàng tộc Gardias, Charlotte de Gardias, kết hôn với Ma vương với tư cách là một Bán nhân, thể hiện sự đầu hàng này.

Louise von Schwarz của Kernstadt, quốc gia hùng mạnh thứ hai, cũng trở thành cô dâu của Ma vương, do đó tuyên bố rằng Vương quốc Schwarz cũng nằm dưới sự cai trị của Ma vương.

Olivia Lanze cũng trở thành cô dâu của Ma vương, phản bội lời dạy của Thần Thanh Khiết, biểu thị rằng Ngũ Đại Thần Giáo đã cam kết trung thành với Ma vương.

Sự hiện diện của cô dâu quý ngụ ý rằng thời đại của con người và ma quỷ sẽ sớm mở ra.

Mặc dù trường hợp của Harriet de Saint-Owan có thể không có sức nặng như những trường hợp khác, nhưng những ai đã từng chứng kiến hoặc nghe nói về chiến công của cô trong trận chiến đều biết nó có ý nghĩa gì.

Pháp sư mạnh nhất thế giới đã trở thành cô dâu của Ma vương.

Với đám cưới, một Tân Đế Quốc sẽ được công bố.

Sự hỗn loạn chắc chắn sẽ xảy ra sau đó.

Và dù sự thịnh vượng hay điều gì khác nằm ngoài sự hỗn loạn, nó cũng đánh dấu sự khởi đầu của một hành trình dài và gian khổ khác.

Đêm trước lễ cưới.

Tôi đang ngồi một mình trong phòng ngủ.

Tôi muốn ở một mình.

"..."

Một chai whisky lấy từ tủ trung bày đặt trên bàn trước mặt tôi.

Uống rượu vào đêm trước đám cưới có vẻ điên rồ nhưng nó chẳng có ý nghĩa thực sự gì.

Tôi có thể tỉnh táo bất cứ khi nào tôi muốn.

Tôi ngẫm nghĩ về những điều tôi đã đánh mất.

Có vẻ không nhiều nhưng cũng không phải là tôi không mất gì cả.

Epinhauser.

Loyar.

Những người đến từ Băng Rotary.

Họ đã trở thành nạn nhân của chiến tranh, bất kể tôi thắng hay thua.

Không ai quay lại.

Tôi tự hỏi liệu họ có hạnh phúc với ngày hôm nay không.

Tôi không chắc chắn.

Tiếp theo, tôi nghĩ về những điều tôi chưa biết.

Bertus và Saviolin Turner đã biến mất.

Shanapell và các Pháp sư Hoàng gia đã phân tán.

Tôi không tìm thấy Christina và Ludwig, hay Anna và Louis Ancton.

Kẻ Bất diệt đã ra đi nhưng ma thuật tạo nên chúng vẫn còn tồn tại.

Tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với họ.

Và sau đó là Antirianus.

Tôi không biết liệu Antirianus có đang ẩn nấp ở đâu đó, chờ thời cơ tấn công tôi hay không.

Thỏa thuận đã được thực hiện và Antirianus sẽ cố giết tôi.

Nhưng tôi đã không chết.

Tôi không biết tại sao lại như vậy.

Và sau đó.

Lại như vậy.

Đó là nhận xét về việc sống sót cho đến sau cái kết.

Tôi không biết nó có ý nghĩa gì.

Chẳng phải bây giờ là sau cái kết sao?

Thảm Hoạ Công đã kết thúc.

Vì vậy, kết thúc này được cho là gì?

Nếu họ để tôi cô đơn suốt quãng đời còn lại thì thế là đủ rồi.

Điều quan trọng là không còn thông báo nào nữa, chẳng hạn như thông báo sự kiện, xuất hiện.

Không có thông tin, thách thức hoặc từ chối.

Tôi không thể nhìn thấy những thứ đó nữa.

Kể từ lần bị từ chối gần đây nhất, những khả năng như vậy dường như đã biến mất.

Có lẽ chỉ sống như thế này đã là phần thưởng duy nhất tôi có thể nhận được.

Nếu đó là phần thưởng thì có vẻ không tệ lắm.

Sẽ còn đáng sợ hơn nếu họ cố đưa tôi đi đâu đó khi mọi chuyện đã kết thúc.

Hệ thống đã biến mất.

Như thể sau cái kết, việc biến mất không nói một lời là một đức tính nào đó.

Thế giới còn lại hoàn toàn là của tôi.

Hỗ trợ, tin nhắn, bản xem trước giống như gian lận.

Không thứ nào trong số đó sẽ tồn tại trong cuộc sống của tôi nữa.

Bản xem trước cuối cùng không có hại.

Tôi đã coi đó là một loại cảm giác 'sẵn sàng chết vô ích'.

Trên thực tế, nó nhằm thông báo cho tôi rằng điều này sẽ xảy ra nếu tôi chấp nhận thỏa thuận cuối cùng.

Đúng vậy.

Tên bán kẹo chết tiệt đó.

Hắn đã giúp đỡ vào giây phút quyết định cuối cùng.

Những thứ đã mất vẫn là mất.

Những điều chưa biết vẫn chưa được biết.

Những điều đã kết thúc vẫn kết thúc.

Tôi phải sống vào khoảnh khắc tiếp theo.

Sau khi nhấp một ngụm whisky, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vàng trắng tròn nhợt nhạt phản chiếu mờ nhạt trong căn phòng ngủ tối tăm của tôi.

Có lẽ.

Tôi không chắc mình có thể sống được bao lâu nữa.

Nhưng trong mỗi khoảnh khắc của cuộc đời còn lại, khi nhìn thấy mặt trăng, tôi chắc chắn sẽ nghĩ đến hai người.

Luna.

Ellen.

Ngay cả khi tôi không bao giờ có thể gặp lại họ nữa, tôi chắc chắn sẽ nghĩ đến họ khi nhìn thấy mặt trăng.

Ellen đã rời đi và tôi không thể làm gì được.

Ở bên tôi còn nguy hiểm hơn.

Tôi biết cô ấy đã rời đi khi nghĩ đến tôi.

Một ngày nào đó, tôi sẽ quên.

Chỉ cần được kéo ra khỏi cạm bẫy mà Ellen rơi vào để cứu tôi đã là một điều kỳ diệu rồi.

Tôi nên hài lòng chỉ vì đã thành công vượt ra ngoài ranh giới của vô số khả năng.

Một ngụm nữa.

Khi tôi nuốt ngụm whisky, hơi thở nóng hổi phả lên cổ họng tôi.

Tôi không thể nhớ lần cuối cùng tôi uống rượu là khi nào.

Thời gian sẽ che đậy tất cả.

Ngay cả bây giờ, hoàn cảnh của tôi vẫn rất giàu có.

Vì vậy, không có lý do gì để nghĩ về những người không có mặt ở đây.

Họ sẽ làm điều gì đó ở vị trí của họ. Cảm giác tội lỗi vẫn sẽ hành hạ họ, có thể họ đang đi săn quái vật.

Họ sẽ cố gắng làm tốt nhất có thể mà không phô trương.

Tôi thò tay vào túi và lấy ra thứ gì đó.

Một chiếc bùa hình tròn, màu ngà.

Một chiếc bùa có khắc hình ảnh mặt trăng và mặt trời.

Có vẻ như nó được tạo ra bằng cách mài một loại xương nào đó.

Ellen đã cởi nó ra và tôi đã nhặt nó lên.

Bây giờ nó không còn ý nghĩa gì nữa.

Dù nó có thực sự giúp ích cho Ellen hay không thì giờ đây cô đã thoát khỏi sự ràng buộc của nó.

Tất nhiên, nó chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả.

Tôi sẽ không bao giờ gặp lại Ellen nữa.

Tôi nên buông bỏ chấp trước ngu xuẩn này trong những ngày sắp tới.

Tôi có nên ném nó ra ngoài cửa sổ không?

Tôi có nên phá vỡ nó với một chút lực không?

Tôi đã suy nghĩ rất lâu.

Một thời gian dài.

Một thời gian dài.

Và rồi tôi cười nhạo chính mình.

Tôi đã dành hàng giờ để quyết định có nên loại bỏ điều tâm thường này hay không.

Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc nhận ra điều đó.

Đó là một vật thể vô nghĩa.

Tôi thậm chí không thể loại bỏ thứ này.

Thật là một lá bùa cầu thả, đã mất hết giá trị.

"...Chết tiệt."

Tôi nhận ra dưới ánh trăng lạnh lẽo rằng buông bỏ những tiếc nuối cả đời là điều không thể.

Thế là tôi uống thêm một ngụm nữa và một ly nữa.

Lúc đó tôi đã uống hết hai ly, ba ly, bốn ly.

*Cốc! Cốc!

Có một tiếng gõ.

Tôi tự hỏi liệu sau này tôi có nghe thấy giọng của người bảo vệ thông báo có khách hay không.

Khi mở cửa, một khuôn mặt quen thuộc đã ở đó.

“Bây giờ thần có nên gọi ngài là Bộ hạ không?”

"Quên đi."

Đó là Eleris.

“Uống rượu vào đêm trước đám cưới, trông ngài không được khỏe lắm.”

“Sao cô biết?”

"Tôi đoán vậy."

Dưới ánh trăng bên cửa sổ, Eleris và tôi ngồi đối diện nhau.

“Theo lệnh của ngài, thần đã cố gắng tìm kiếm dấu vết của Antirianus, nhưng...”

"Đúng như dự đoán, không có nhỉ?”

“Vâng.”

Eleris đã tìm kiếm dấu vết của Antirianus theo lệnh của tôi.

Trận chiến cuối cùng ở Diane.

Sau đó, không rõ tung tích của Antirianus.

Rõ ràng là đã có một trận chiến sau khi tôi ngất đi, cả về thời gian lẫn hoàn cảnh.

Có thể là Luna?

Nhưng Luna đã nói rằng cô ấy sẽ không giúp đỡ nữa, và cô ấy sẽ có ý như vậy.

Tuy nhiên, tôi không thể loại trừ chắc chắn Luna. Có lẽ cô ấy không muốn để tôi chết một cách thảm hại như vậy.

Sau khi lấy đi các linh hồn, Antirianus đã chiến đấu với ai đó.

Và rồi ông ấy biến mất. Không rõ ông ta đã chết hay còn sống.

Có những chỗ tôi có thể đoán được, nhưng tôi không có gì chắc chắn.

"Được thôi. Việc tôi còn sống mới là điều quan trọng."

Ellen cũng sẽ cảm thấy như vậy.

Nó là một cuộc hành trình dài.

Một thời gian dài và khó khăn.

Gặp Charlotte trong Lâu đài Ma vương.

Chạy trốn đến Vương đô Đế quốc.

Lang thang không mục đích ở đó, choáng ngợp.

Qua lời khuyên của nhà văn, cuối cùng tôi đã gặp được Eleris.

Khởi đầu là Lâu đài Ma vương, nhưng mọi chuyện bắt đầu khi tôi gặp Eleris.

Đôi mắt với Eleris vào đêm trước khi mọi thứ kết thúc giống như định mệnh vậy.

Eleris lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ Cung điện.

"Thần chưa bao giờ tưởng tượng mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy từ đây."

"Tôi cũng vậy. Tôi không bao giờ muốn."

"Thật kỳ lạ. Một chiếc ghế mà rất nhiều người muốn ngồi, nhưng người ít muốn nhất lại ngồi ở đó..."

Cả hai chúng tôi đều cười khúc khích vì điều đó.

Eleris không muốn chiến tranh.

Tôi cũng vậy.

Cả hai chúng tôi đều không muốn ngai vàng hay việc tái thiết Darkland.

Tôi bảo Eleris hãy thôi làm đầy tớ cho một đất nước hoang tàn, và Eleris cảm động trước sự ác cảm của tôi đối với chiến tranh.

Tuy nhiên, chúng tôi là nguyên nhân sâu xa của tất cả những điều này.

Tôi đã khám phá ra Thảm Hoạ Cổng mà lẽ ra sẽ không xảy ra nếu tôi ở lại.

Eleris đã kích hoạt Akasha.

Và chiến tranh nổ ra.

Và cuối cùng tôi đã ngồi ở một nơi mà tôi không mong muốn hoặc không muốn.

Nếu bi kịch xảy ra vì một người không mong muốn thì đó có phải là lỗi của họ không?

Trốn tránh trách nhiệm có được không?

Rốt cuộc tội lỗi là của ai?

Có phải tôi là nguyên nhân sâu xa của mọi chuyện?

Có phải Eleris là người trực tiếp kích hoạt Akasha?

Có phải Ellen và Charlotte đã đào bới sau lưng tôi thay vì tin tưởng và nói chuyện với tôi?

Có phải Bertus là người trực tiếp ra lệnh bắt giữ tôi không?

Hay là Antirianus, người khẳng khẳng rằng kích hoạt Akasha là câu trả lời?

Tôi không biết.

Tôi thậm chí không muốn biết bây giờ.

Đó là một vấn đề không thể giải quyết bằng cách nghĩ về nó.

Và nếu chúng ta biết thì sao?

Sẽ có vấn đề gì nếu mọi chuyện trở nên rõ ràng ai là người có lỗi nhất?

Sẽ không có gì thay đổi.

Chỉ là mọi người đều có chung cảm giác tội lỗi.

Dù chưa rõ ai có lỗi nhưng mọi người đều cho rằng đó là lỗi của họ.

Và thế là mỗi người đều có kết cục của riêng mình.

Tôi đã trở thành Hoàng đế.

Ellen đã biến mất.

Charlotte sẽ trở thành Nhiếp chính của Tân Đế Quốc.

Bertus đã bỏ trốn.

"...."

Eleris im lặng, còn tôi uống một ly whisky.

Mọi người đều đã đi đến một kết luận nào đó.

Những người chịu trách nhiệm về những sự kiện này ở một mức độ nào đó đều gặp phải kết cục của riêng mình.

Nhưng Eleris vẫn chưa phải đối mặt với bất kỳ kết cục nào.

"Đừng đi."

"...."

Tuy nhiên, tôi không thể nào không biết tại sao cô ấy lại đến gặp tôi vào lúc nửa đêm, ngay trước đám cưới của tôi.

Rõ ràng cô ấy đang có ý định rời đi.

Nếu không cô ấy sẽ không mang vẻ mặt đau khổ như vậy.

"Điện hạ... Không, thưa Bệ hạ... ừm... Không."

Eleris lắc đầu.

"Valier."

Nếu cô ấy rời đi, Eleris sẽ không còn là đối tượng của tôi nữa.

Vậy là cô ấy sẽ không cần phải phục vụ tôi nữa.

"Anh không cần tôi nữa."

Eleris, với vẻ mặt buồn bã, nói những lời đó.

Đã có lúc sự hiện diện của Eleris là tuyệt đối.

Nếu không có sự giúp đỡ của Eleris, phạm vi hành động của tôi sẽ bị hạn chế nghiêm trọng.

Không, bản thân cuộc sống có thể đã là không thể.

Bất cứ khi nào cần đến ma thuật, Eleris luôn ở đó để hỗ trợ tôi.

Nhưng bây giờ, vai trò đó có thể do Harriet đảm nhận, và nếu không phải Harriet thì bất kỳ ai khác cũng vậy.

"Như anh đã biết, ban đầu tôi đã dành một thời gian dài ở một nơi không liên quan đến Darkland."

"...."

"Vì vậy, nó chỉ là sự quay về của tôi."

Quả thực, Eleris thực sự không cần thiết phải tiếp tục ở bên cạnh tôi.

"Hơn nữa, ít người biết rằng tôi vận hành Akasha, nhưng có tôi, kẻ đã làm chuyện như vậy, ở bên cạnh cũng chẳng ích gì."

Điều đó cũng đúng.

Sau khi rời Darkland, Eleris đã dành một thời gian dài ở một nơi không liên quan đến nó.

“Vậy bây giờ tôi có thể đi được chưa?”

Cô ấy ban đầu không phải là một sinh vật của Ma giới.

Có lẽ cô ấy chưa bao giờ có ý định dính líu sâu đến chuyện của Darkland như vậy.

Cô ấy chỉ đi ngang qua thôi.

Tuy nhiên, trái ngược với ý định của mình, cô đóng vai trò lớn hơn nhiều so với dự đoán, đảm nhận vô số nhiệm vụ quyết định và mắc vô số tội lỗi sâu sắc.

Vì vậy, ở một mức độ nào đó, tôi có thể hiểu tại sao Eleris, cố gắng rời đi vì tôi, lại đưa ra lựa chọn đó.

Đó không phải là một sự quay về.

Có lẽ cô ấy đang cố gắng làm điều gì đó để giải quyết cảm giác tội lỗi của mình theo cách nào đó.

Vì vậy, cô sẽ tìm kiếm một sự khắc nghiệt khác đã đẩy cô không thương tiếc.

Cô ấy sẽ cố gắng làm điều gì đó không khác gì tự dần vặt bản thân.

Đúng như Ellen đã chọn làm.

“Eleris, cô đã bị dồn vào chân tường rồi.”

"....Đúng vậy.”

Eleris, với vẻ mặt buồn bã, lặng lẽ gật đầu.

"Nếu cô không tin tôi khi tôi nói rằng tôi không muốn chiến tranh và giết tôi lúc đó thì chuyện này đã không xảy ra."

"..."

Đúng rồi.

Nếu lúc đó cô ấy giết tôi.

Không ai trong số này sẽ xảy ra.

"Nếu cô thấy hành động của tôi đáng ngờ, không thể tin tưởng tôi và giết tôi, thì chuyện này đã không xảy ra."

"..."

Eleris đã liên tục nghi ngờ liệu cô ấy có thể tin tưởng tôi hay không.

Nhưng cuối cùng, cô ấy không thể động tay vào tôi. Tôi là người đầu tiên nói với Eleris rằng tôi biết trước tương lai.

"Và nếu cô không vận hành Akasha để cứu tôi thì chuyện này đã không xảy ra."

"..."

Đề xuất của Antirianus.

Áp lực của Sarkegaar.

Eleris đã vận hành Akasha và gây ra Thảm Hoạ Công.

Cô ấy không muốn mất tôi.

Đó là những gì Eleris đã nói.

Cho dù phải hoán đổi với thế giới, cô ấy cũng không muốn mất tôi.

Cô ấy nói cô ấy ghét chiến tranh.

Cô nói cô ghét chiến đấu và cái chết.

Cuối cùng, trong thời gian chúng tôi bên nhau, Eleris đã coi trọng tôi hơn cả thế giới.

Cứ như vậy đi.

Rất nhiều như vậy.

Chúng tôi đã có một cuộc tranh luận.

"Vậy, bất chấp tất cả những điều đó, cuối cùng cô vẫn muốn kiên quyết sao?"

"..."

Trước những lời gần như giận dữ, Eleris lặng lẽ cúi đầu.

“Không.”

Tôi lắc đầu.

"Đừng đi."

Eleris cố gắng ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Nhìn vào mắt tôi, lòng trắng trong mắt Eleris chuyển sang màu đỏ tươi.

Chắc hẳn với tôi bây giờ cũng vậy.

Không thể tránh khỏi việc Eleris nhìn thấy tôi như thế này cũng sẽ cảm thấy như vậy.

"Tôi đoán bây giờ tôi có thể làm được mà không cần có cô. Ai lại không biết điều đó?"

Có rất nhiều người có thể thay thế Eleris.

Có Lucynil, có các Chúa tể Ma cà rồng khác và có Harriet.

"Chúng tôi đã tranh luận đến thời điểm này."

"..."

Cuối cùng, Eleris rơi nước mắt.

Không thể thay thế người này bằng người khác.

Chỗ trống là chỗ trống.

"Ai có thể thay thế phần Eleris chiếm giữ trong trái tim tôi? Không ai có thể làm được điều đó."

Ai đó có thể ngồi đó, nhưng khoảng trống có thể được lấp đầy nhưng sự mất mát thì không thể.

"Đừng đi."

"..."

"Tôi ước Eleris sẽ không đi, đã lùi lại cho đến phút cuối cùng, nghe những lời này và khuyên cô ấy đừng đi."

Mất mát là mất mát.

Vai trò có thể thay thế được nhưng vị trí trong trái tim thì không.

"Tôi không thể làm việc đó hai lần khi tôi không phải làm điều đó ngay từ đầu."

Đó không phải là một lời chỉ trích.

Bởi vì chúng tôi đã cãi nhau và kết thúc như thế này.

Chúng tôi tranh cãi đến cùng.

Tôi hy vọng cô ấy không bỏ đi trước những lời này.

Khi nghe thấy những lời tàn nhẫn đó, Eleris đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

"Được rồi. Tôi hiểu rồi....."

Sau đó, cô ấy nhẹ nhàng ôm lấy tôi.

"Tôi sẽ không rời đi. Tôi xin lỗi. Tôi... tôi sẽ làm anh tổn thương nhiều hơn phải không..."

Như thể nghĩ rằng mình đã gây ra tổn hại, Eleris ôm tôi vào lòng an ủi một lúc lâu.

Nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo của Ma cà rồng.

Dù lạnh nhưng vẫn luôn ấm áp.

Như bây giờ, như xưa nay vẫn vậy.

Đây chính là điều đã tạo nên tôi như bây giờ.

Nếu không có điều này, tôi sẽ không thể bắt đầu được chút nào.

Đó có thể không phải là một kết thúc có hậu, cũng không phải một cuộc hành trình thú vị.

Nhưng cuối cùng chúng tôi đã đến được với nhau.

Vì vậy, tôi không muốn bị chia cắt mà không có lý do.

Chúng ta đã đi xa đến thế này.

Tôi muốn vượt qua điểm này với cô.

Có lẽ cái ôm của tôi, ôm chặt cô ấy, cầu xin cô ấy đừng rời đi, đã truyền tải thông điệp này.

Eleris run rẩy nói một cách thận trọng.

“Ngay cả khi tôi ở đây, cũng sẽ không có nhiều thay đổi...”

“Nếu sự vắng mặt của tôi làm anh tổn thương...”

“Nếu đau đến thế...”

"Được rồi..."

“Để dõi theo anh mãi mãi trong cuộc sống bất tử này, như một hành động cuối cùng.....”

Không phải người ta nói rằng Chúa tể Ma cà rồng có mong muốn riêng của họ sao?

“Hãy quyết định như thế nhé.”

Eleris dường như đã quyết định khi nào nên chấm dứt vô số ngày dài tồn tại của mình.

"Tôi sẽ ở bên anh mãi mãi."

Vòng tay ôm lấy Eleris, tôi cảm ơn cô ấy vì đã hứa sẽ ở bên tôi cho đến cuối cùng.

“Cảm ơn, Eleris.”

Vì lời hứa đó sẽ ở bên tôi đến cuối cùng, giống như cô ấy đã ở đó lúc đầu, tôi chỉ đơn giản là biết ơn.

Quy mô của đám cưới, phù hợp với người sẽ trở thành người thống trị lục địa mới, không hề hoành tráng chút nào.

Đó không phải là một đám cưới công khai.

Đó không chỉ là do hoàn cảnh mà còn là một điều xa xỉ không thể có được đối với nhân loại đang trên bờ vực sụp đổ.

Vì vậy, chỉ những nhà lãnh đạo nhân loại trên khắp thế giới và những người có ảnh hưởng mới được mời đến dự đám cưới.

Sự thật về cuộc hôn nhân và việc tuyên bố thành lập Tân Đế Quốc sẽ được công bố cho toàn Đế quốc.

Dù khiêm tốn vì hoàn cảnh nhưng mọi người đều hiểu và chấp nhận hoàn cảnh.

Tuy nhiên, số lượng người được mời không phải là ít.

Không chỉ có thủ lĩnh của mỗi đội quân thuộc liên minh mà còn có các vị vua và quý tộc còn sống sót từ các vùng khác nhau cũng tham dự.

Nó chẳng là gì so với thời kỳ hoàng kim của Đế quốc. Nếu so với lúc đó, tình hình hiện tại giống như một bữa tiệc khiêm tốn trong Cung điện Hoàng gia hơn.

Và tất nhiên, những người tham dự đều cảm thấy sợ hãi và lo lắng hơn là mong đợi.

Chúng ta có nên tin tưởng Đế quốc này?

Nhân loại thực sự có thể được xây dựng lại?

Có phải việc tái thiết được giao cho Ma vương không?

Những người nhạy cảm đã biết.

Những người đang nghĩ đến việc nổi dậy chống lại Tân Đế Quốc đã không đến.

Đương nhiên, trong số những người tham dự cũng có những người mang trong mình tư tưởng nổi loạn và tham dự với ý định thăm dò.

Tuy nhiên, trong một bầu không khí đáng lo ngại như vậy, nơi âm nhạc vẫn đang chảy.

Người nhạc trưởng là Lanian Sesor, người luôn an ủi mọi người bằng âm nhạc trong Lực lượng Đồng minh.

Trong chiến tranh và thậm chí sau đó.

Âm nhạc là cần thiết.

Ban nhạc đi theo nhạc trưởng và chơi những bản nhạc vui tươi, trong khi mọi người hòa mình vào nhau.

Tất nhiên, không chỉ có quý tộc và Hoàng tộc có mặt ở đây.

"Scarlett."

“Aa, Evia.”

Tất nhiên, Scarlett, với mái tóc đỏ, khá nổi bật trong số những người tham dự.

"Chiếc váy này rất hợp với cậu. Cậu lấy nó ở đâu thế?"

“Chà... Charlotte đưa nó cho tôi. Cậu ấy nói có thể tôi sẽ cần nó.”

Scarlett đỏ mặt trước ánh mắt có vẻ ghen tị của Evia.

Người sử dụng khả năng ngoại cảm, Evia.

Cô cũng là một trong những anh hùng ẩn giấu của cuộc chiến này.

Khả năng ngoại cảm của Evia đã tăng tốc đáng kể tốc độ truyền lệnh trong trụ sở.

Không chỉ những người chiến đấu mới là anh hùng.

Trong số những người không chiến đấu có vô số anh hùng.

Những người đến từ Temple rất đông, tất cả đều xứng đáng với danh hiệu anh hùng chiến tranh.

Nhạc sĩ Ranian Sesor.

Nhà ngoại cảm Evia.

Adelia, người đang lặng lẽ ăn tối bên cạnh Đại Công Tước và các con trai của ông ta.

Và vô số người khác không thể ở đây được nữa.

Tất cả những người chết trong chiến tranh đều xứng đáng với danh hiệu anh hùng.

Evia lặng lẽ chỉ vào Lanian Sesor, người chỉ huy dàn nhạc và nói chuyện với Scarlett.

“Có vẻ như Lanian sẽ trở thành thi sĩ.”

"Một thi sĩ...?"

“Vâng.”

Những đóng góp của Lanian Sesor cũng rất đáng kể.

Anh ta có thể ngồi trong dàn nhạc cung đình của Cung điện, và sẽ có rất nhiều người giàu có sẵn sàng thuê Lanian.

Tuy nhiên, để trở thành một thi sĩ lang thang khắp lục địa.

Đặc biệt là vào thời điểm này.

“Cậu ấy nói rằng sẽ hát về những gì cậu ấy đã thấy và nghe thấy trong Lực lượng Đồng minh. Đó là điều tốt hay xấu thì tôi không biết. Nhưng có vẻ như cậu ấy muốn nói sự thật.”

Cuộc chiến khó khăn biết bao.

Thật là bi thảm biết bao.

Thế nhưng điều đó thật anh hùng làm sao.

Khi nghe tin Lanian sẽ đi lang thang khắp thế giới và hát những bài hát như vậy, Scarlet gật đầu.

"Tôi vẫn không biết. Năng lực của tôi... hình như bây giờ đã mất đi ý nghĩa."

Thần giao cách cảm.

Mặc dù đó là một khả năng vô cùng cần thiết trong quân đội nhưng giờ đây khi Lực lượng Đồng minh đã giải tán, Evia không biết mình nên làm gì.

Khi chiến tranh kết thúc, trách nhiệm sinh tồn giờ đây thuộc về các cá nhân.

Đế quốc không đủ giàu có để cung cấp bữa ăn và nghỉ ngơi vĩnh viễn cho các anh hùng chiến tranh.

Mệnh lệnh của vị Hoàng đế mới là phải sống và ăn uống đầy đủ là một mệnh lệnh khắc nghiệt.

Đó là một cách nói, bạn đã làm đủ rồi, bây giờ hãy chăm sóc bản thân.

Có lẽ trong tương lai có thể trao tặng thứ gì đó cho các cựu chiến binh, nhưng hiện tại điều đó thật khó khăn.

Mọi người đều đối.

Vì vậy, Evia, không chắc chắn về tương lai trước mắt của mình, đã có biểu cảm hơi u ám ngay cả khi tham dự đám cưới của Hoàng đế.

“Scarlett, cậu đã nghĩ tới việc mình sẽ làm chưa?”

"Ừm..."

Scarlett cắn nhẹ môi trước câu hỏi của Evia.

“Tôi nghĩ tôi có thể trở thành một hiệp sĩ.”

"Một hiệp sĩ? Cậu thật tài giỏi, Scarlett. Điều đó có vẻ tự nhiên. Là một hiệp sĩ, cậu có ở lại đây không?"

Evia chỉ vào sàn phòng khiêu vũ, cụ thể là Cung điện.

“Đúng, tôi có thể... tôi có thể trở thành một trong những cận vệ của Hoàng đế.”

"Thật sao?"

Evia chỉ có thể mở miệng ngạc nhiên.

Có những người đã trực tiếp đối mặt với Ma vương, nhưng trong số những người ngang hàng với họ, cũng có những người mơ hồ sợ hãi Ma vương, như Evia.

Đặc biệt là những người đã không thân thiết kể cả trong những ngày anh sống dưới cái tên Reinhardt.

Scarlett sẽ trở thành cận vệ của Hoàng đế.

"Charlotte... cậu ấy nói rằng sức mạnh bảo vệ của tôi rất mạnh... cậu ấy hỏi tôi sẽ cảm thấy thế nào khi ở vị trí đó..."

Scarlett nói: “Đó là gợi ý của Charlotte”.

Trong trường hợp của một Siêu nhiên như Scarlett, sức mạnh của cô ấy được sử dụng theo một cách độc đáo, thường là để hủy diệt và vô hiệu hóa.

Tuy nhiên, thực chất sức mạnh của cô ban đầu chuyên về bảo vệ.

Với một hiệp sĩ có khả năng vô hiệu hóa mọi ma thuật và Siêu nhiên bên cạnh, sự an toàn của Hoàng đế sẽ được đảm bảo trong mọi tình huống.

“Tất nhiên... tôi nghĩ mình có thể sẽ rơi vào tình huống đáng thương hơn, cần được bảo vệ thường xuyên hơn...”

Bất kể Siêu nhiên của mình là gì, Scarlett tin chắc rằng cô sẽ hiếm khi cần phải bảo vệ Ma vương, kẻ mạnh hơn cô rất nhiều.

Cô thậm chí còn có một dự đoán nghiệt ngã: trong trường hợp khẩn cấp, cô sợ rằng Ma vương có thể liều mạng để bảo vệ hiệp sĩ của chính mình.

Cô gần như chắc chắn về tương lai nghiệt ngã này.

Vì vậy, khi Scarlett và Evia theo dõi tiệc cưới thì căn phòng đã chật kín vô số khách mời.

Công tước Saint-Owan và gia đình ông, đang ăn tối ở một bên căn phòng, cũng nằm trong số đó.

"Thật... khó để diễn tả cảm giác này bằng lời."

"Tôi hiểu mà."

Họ đang theo dõi đám cưới của cô con gái út yêu quý của họ.

Nhưng đó là một đám cưới chung.

Ma vương sắp cưới năm cô dâu và con gái út của họ là một trong số họ.

Adelia, người đang ăn tối với họ, vẫn không thể tin được rằng Harriet lại rơi vào tình huống bất thường này.

Họ mới gặp nhau và nói chuyện đã lâu nhưng vẫn có cảm giác kỳ quái.

Nữ Công tước lặng lẽ khóc nức nở, Công tước không nhìn được mà khiến trách nàng.

Sự nhầm lẫn của họ là không thể tránh khỏi.

Và ở một góc bàn, Heinrich von Schwarz ngồi với vẻ mặt trống rỗng, miệng há hốc.

Xung quanh anh ta, bao gồm Erich, Cayer, Kono Lint và Cliffman, đang ngồi với vẻ mặt giống hệt Heinrich.

Tất cả họ đều ở trong trạng thái sốc.

"Cái gì thế này? Chúng ta không nên ăn mừng sao? Mẹ... không, chị gái cậu sẽ rất vui nếu thấy cậu như thế này."

"Im đi, Liana..."

"Hả Hả!"

Cliffman, thường là một người dè dặt, đã phải buộc miệng Liana phải ngậm miệng lại.

Tất cả mọi người, kể cả Heinrich và bạn bè của anh, đều quá sốc để có thể chấp nhận tình huống đáng kinh ngạc này.

Sớm thôi.

Lễ cưới bắt đầu.

Tất cả những người tham dự đều đứng dậy.

Ma vương và các cô dâu của anh ngay lập tức có mặt tại chỗ.

Tập trung xung quanh Ma vương.

Ở vị trí gần nhất, bên phải anh, là Harriet de Saint-Owan.

Không có những thủ tục phức tạp và dài dòng, không có bài phát biểu đám cưới dài dòng, không có khoảnh khắc nào dành để thảo luận về tầm nhìn của Tân Hoàng Đế đối với Tân Đế Quốc của mình.

Louise von Schwarz, Harriet de Saint-Owan, Ma Vương, Charlotte de Gardias, Olivia Lanze và Airi.

Mỗi người đều mặc một bộ váy rực rỡ, đứng cạnh nhau, Ma Vương đứng giữa năm người, lặng lẽ mở miệng.

"Những người biết ta đều biết rằng ta ghét những bài phát biểu dài dòng."

"Chắc chắn không ai đi xa đến mức này mà không biết ai sẽ cưới ai nhỉ? Vì vậy, ta sẽ bỏ qua phần giải thích."

“Bọn ta sẽ kết hôn với nhau.”

“Ngoài ra, hôm nay không chỉ là ngày cưới của ta mà còn là ngày ta tuyên bố thành lập một Tân Đế Quốc.”

"Kể từ thời điểm này, ta tuyên bố khai sinh Tân Đế Quốc"

“Ta đã thông báo về lễ cưới và lời tuyên bố của Đế quốc, vậy nên ta đã làm tất cả những gì cần làm.”

"Trong thời buổi nghèo khó này, sẽ thật vô liêm sỉ nếu nán lại và nói chuyện phiếm."

"Cảm ơn mọi người đã dành thời gian quý báu của mình."

"Rõ ràng là không chỉ cho ta mà còn cho tất cả những người bận rộn như mọi người."

"Ta không muốn giữ mọi người lại quá lâu."

"Vì vậy, hãy ăn vừa phải, say vừa phải và rời đi khi thích hợp."

"Giờ đây ta ghét bất cứ điều gì kéo dài."

"Chiến tranh và nổi loạn đã kéo dài quá lâu."

"Vậy bây giờ, hãy giữ mọi thứ ngắn gọn."

"Hãy tiến hành nhanh chóng và kết thúc chuyện này thôi."

Mọi người đều choáng váng trước bài phát biểu cực đoan của anh.

Không có hình thức.

Thật là thô lỗ.

Không có thủ tục.

Thật là hỗn loạn.

Đây là Tân Đế Quốc sao?

Họ sắp kết hôn.

Đó là một Tân Đế Quốc.

Chỉ vài câu thôi là mọi chuyện đã kết thúc.

Phải chăng đây là hành vi của Tân Hoàng Đế, người cai trị mới của lục địa này?

Loại quy tắc này có thực sự đúng không?

Bất kể mọi người nghĩ gì, quy tắc mới đã bắt đầu.

Họ có thể làm gì?

Khi người tự xưng là Hoàng đế đã quyết định như vậy.

~ • ~ **END ARC 4: Thảm Hoạ Công (Hạ)** ~ • ~